

ud over kvindernes situation på arbejdsmarkedet.

Vi kan støtte forslaget her, for som sagt var jeg med i tilblivelsesprocessen til det, og fra den tid ved jeg, at der ikke var mange, der troede på, at man kunne lave noget her, der duede.

Der er også problemet med de små arbejdspladser, når vi går ned til ti ansatte – der var endda dengang ønske om at gå ned til seks. Enhver kan jo regne ud, at når man er nede på ti, og man på de fleste arbejdspladser rundt regnet har to køn – det er sjældent, at der er flere i hvert fald – er det ikke sikkert, at de er lige fordelt. Det kan være tre af det ene køn og syv af det andet, og de tre og syv kan være beskæftiget med job på forskelligt niveau. Hvordan i alverden skulle man kunne lave statistik over den slags ting? Så kan man lige så godt fremlægge en liste over, hvad de forskellige får i løn. Det er et af problemerne. Og de fleste danskere arbejder faktisk på små arbejdspladser. Så det her beskriver et af problemerne, men der er mange andre af dem.

Vi tilsiger fru Mette Frederiksen og fru Pernille Rosenkrantz-Theil vores støtte i andre aktiviteter på dette område, men her støtter vi altså regeringens ophævelse af denne lov.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jeg er sådan set glad for, at hr. Ole M. Nielsen får lavet koblingen mellem de diskussioner, vi for nærværende har gang i omkring barselspørgsmålet, og det her.

Så vil jeg gerne sige til hr. Ole M. Nielsen, at vores lyst til at forlænge barselorloven alene afhænger af indsatsen i ligelønsspørgsmålet. Vi ønsker ikke blindt en forlængelse af barselorloven og udvidelse af andre orlovsmuligheder, hvis ikke det her Folketing forpligter sig til at sikre, at der er ligeløn mellem kønnene, for så har en forlængelse af barselorloven kun ét resultat, nemlig kvinderne hjem til kødgryderne, og det ønsker vi ikke at bidrage til, hvorfor det her jo er et frontalt angreb også på de muligheder, der ligger i forlængelse af barselorloven.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Til det har jeg kun det gode svar, hvis formulering jeg har lært af den nye regering: Vi prioriterer altså anderledes.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg takker for tilslutningen til forslaget. Der er nogle, fru Mette Frederiksen og fru Pernille Rosenkrantz-Theil, der ligesom har antydnet, at vi fremsætter det her lovforslag for at hjælpe arbejdsgiverne, for at slippe for noget besvær og nogle lønudgifter. Det kan jeg afkræfte; sådan hænger det ikke sammen.

Vi tror ikke, som hr. Ole M. Nielsen jo tydeligt redegjorde for og påviste, at denne her statistik fører til bedre ligeløn. Ligestillingen opnås ikke gennem statistikker, men gennem en vifte af initiativer.

Først og fremmest vil jeg godt understrege, at det her problem skal løses på den enkelte virksomhed. Det er dér, der skal arbejdes med spørgsmålet. Det er dér, virksomhedsledelsen skal mene det alvorligt og tage det her problem alvorligt. Det er også dér, tillidsmanden skal tage det her problem alvorligt og arbejde med det. Det er jo kun gennem det konkrete arbejde med den konkrete viden om de konkrete job, at man kan komme videre i diskussionen om ligeløn.

Så skal arbejdsmarkedets parter finde nogle alternative veje til sikring af ligeløn, herunder drøfte, hvordan man skal finde frem til en vurdering af eventuelle lønforskelle.

Jeg kan give tilsagn om, at Beskæftigelsesministeriet følger udviklingen på området meget nøje, indsamler viden og tal, og det stiller vi gerne til rådighed for parterne. Vi vil også gerne arbejde med at formidle de gode eksempler og de gode erfaringer, der kan være, ud til en lang række virksomheder, som måtte have brug for det.

Så vil jeg endelig sige, at så skal hovedkampen jo også stå ved at nedbryde det kønsopdelte arbejdsmarked, sådan så vi kan få mænd ind i såkaldte kvindefag og kvinder ind i mandefag. Der vil jeg sige, at der arbejder arbejdsformidlingen jo meget bevidst og energisk med at skaffe sig bredere viden om de enkelte ledige, sådan så man ad den vej kan anvise mænd til kvindefag, kvinder til mandefag.

Kl. 14.45

Jeg tror altså, at løsningen på de her ting ikke består i en enkelt statistik, for den statistik, vi taler om her, fører ikke, som hr. Ole M. Nielsen påpegede, til de ønskede resultater, men vi skal føre en kampagne for ligeløn på de enkelte arbejdspladser. Ministeriet skal bidrage til det, arbejdsmarkedets parter skal bidrage til det, og